

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Theses Theologicæ Apologeticæ Et Miscellanæ,
Adversvs Doctrinam Cornelii Iansenii Propvgnatam Ab
Eivs Patronis Svb Prætextv Qverimonix Typographi
Lovaniensis**

Derkennis, Ignatius

Antverpiæ, 1641

I. De Statv Pvræ Natvræ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73743)

APPENDIX

A D

THESES THEOLOGICAS

A POLOGETICAS

ADVERSUS ea quæ rescribuntur à Iansenij Patronis
in Querimonia tertia Zegeriana.

I. DE STATV PVRÆ NATVRÆ.

DICUNT Ianseniani patroni à nobis
carpi Iansenium, quod gratiam pri-
mi hominis aliquo modo naturæ in-
nocenti, qualiter in Adamo condita
est, debitam esse dixerit. si enim de-
bita est, inquit, quomodo est gratia? pag. 52.

RESP. Ita est, dicimus certè, cum omnibus
hactenus Theologis, & SS. Patribus, qui huius
rei meminerunt, vt patet ex *Thesum nostrarum*
cap. 2. art. 1. & fatemur hæc à nobis intelli-
gi non posse, gratiam esse, & debitam esse: nam om-
nis vera gratia est supernaturalis, hoc est su-
pra naturam; atqui quod est debitum naturæ,
non est supra eam, est enim illi conueniens,
ergo quod est debitum naturæ, non est gratia.
adeo vt in ipsissimis terminis aperta contradi-
ctio sit, debitum esse alicui, & esse supra na-
turam eius.

Sed obiectionem istam, inquit, vt pleraque om-
nia, quæ regerunt in ipsum, occupauit Iansenius.
ibidem.

RESP. Vt aliquid concedamus bonis istis
Patronis, ita est, occupauit, sed cum addito
vt pleraque omnia: nam planè ad aliorum nor-
mam hic se manifestâ contradictione inuol-
uit; ecce locum eius qui allegatur ex lib. 1.
cap. 20. de statu puræ nat. *Gratia est* (iustitia
originalis) præueniendo voluntatem ordinandi
creaturam ad finem supernaturalem; debitum vero
illam voluntatem supponendo. Si creatura ratio-
nalis considerari potest, vt præuenit volunta-
tem Dei, quæ eam ordinat ad finem superna-
turalem, ergo iam potest non ordinari ad di-
ctum finem (quod tam exaggeratè negat Ian-
senius tribus integris libris) & consequenter
condi sine gratia, & iustitia originali: si au-
tem non possit condi sine ea, vt vult Ianseni-
us, necesse est, vt gratia voluntatem illam

ordinandi ad finem supernaturalem semper
supponat, ac semper sit debita, adeoque gra-
tia iam non sit gratia. Adde, etsi sub sexcentis
formalitatibus gratia possit considerari vt
non debita, nempe vt qualitas est, vt spiritua-
lis est &c. si sub vnica tantum sit absolutè &
simpliciter debita, iam simpliciter debita est,
ita vt negari non possit, esse debitam; sicut ne-
gari non potest hominem esse rationalem, etsi
sub aliis formalitatibus, animalis &c. consi-
derari possit.

Nullum est simile sumptum à gratia suffi-
ciente, quo vitur ibidem Iansenius, & insi-
nuant eius Patroni; quod illa similiter non sit
debita præueniendo voluntatem diuinam ordi-
nandi hominem ad finem supernaturalem,
sit autem debita illam voluntatem supponen-
do; nullum, inquam, est simile: quia potest
præueniri ista voluntas Dei, cum possit sim-
pliciter creatura non ordinari ad finem super-
naturalem, & ante, & post lapsum in senten-
tia omnium, quos Iansenius impugnat. Quem-
admodum igitur destinatio ad finem superna-
turalem est absolutè, & simpliciter gratuita, &
naturæ indebita, ita media ad illum finem
consequendum, id est gratia sufficiens est sim-
pliciter gratuita & indebita, etsi sub hypothesi
ordinationis ad istum finem; & præcepti ad
illum tendendi sit aliquo modo debita: pror-
sus sicut ipsa gratia sanctificans, & gloria bo-
nis iustorum meritis promissa, est simpliciter
gratia etsi debita (siue ex iustitia, siue ex fide-
litate) ex suppositione promissionis diuinæ,
quod hæc, & illa vt præmium & merces sint
bonis operibus retribuenda.

Mirum est ab Aduersariis hic produci D.
Tho. quod cap. 52. lib. 4. contra Gent. vocet
iustitiam originalem quodammodo naturalem:

A nam

nam ipsissimo illo loco expressè pro nobis facit. alligno verba: *Vitium originis . . . provenit ex defectu alicujus principij, sicut gratia domi, quod natura humane in sui institutione suis collatum, quod quidem modò quodammodò fuit naturale, non quasi ex principis natura causatum, sed quia sic fuit homini datum, vt simul cum natura propagaretur.* Iuxta hunc sensum habes etiam explicatam phrasim Cælestini, quam ibidem adferunt. Cæterum vide mentem D. Thomæ irrefragabiliter explicatam in *Thest. cap. 2.*

art. 1. imò & in hoc ipso loco contra Gentel citato.
 Quis porò Iansenio aut eius fautoribus dedit, quod ibidem assumunt, sine gratia sub-
sidiis hominem necessariò miserem esse omnibus creaturis, vel in omnibus creaturarum cupiditatibus tabescere sine culpa, & pena. sunt hæc ab omni ratione alienissima. Fuisse in statu potestaturæ providentiæ diuinæ auxiliium ordinis naturalis isti statui conueniens, quo potuisset homo finem suum naturalem consequi.

II. DE ORATIONE CHRISTI.

A sserunt iidem patroni ob verba S. Prosperi datas esse manus veritati & Iansenio, quod Christus minus propriè dicatur mortuus pro reprobis. Exigunt demde, vt manus demus, & fateamur Christum propriè non orasse pro salute reproborum, quia id requirat auctoritas S. Augustini in c. 17. Ioan. & sententia D. Thomæ 3. p. q. 21. ar. 4. Pag. 24.

RESP. Fallunt & falluntur Ianseniani: ex eo enim quòd dictum sit Christum minus propriè mortuum pro non electis, id est non efficaciter, malè supponunt non propriè fuisse mortuum pro illis, & inconsequenter inferunt non propriè pro iisdem orasse. Nec verò Iansenio hic manus dare quispiam potest; nisi id agens, Maldero iudice, admittat errorem propriè grauem & anti-Christianum, cum Turcis Christum pro vilo esse mortuum neget, & eiusdem cum Caluino & Beza blasphemiam reus fiat. V. Malder. citat. in Thesibus nostris c. 2. §. 6. Reuerentur Prosperum, quem vtinam ipsi Aduersarij iuxta ac nos reuerentur. agnoscimus eius auctoritatem: sed aliud ea non postulat, quam vt fateamur Christum non id impetrasse mortem suã reprobis, quod electis. Aliud si exigitur, ipse sibi Prosper contradicit, qui lib. 2. de Vocatione gentium c. 16. inculcat *proptus pro omnibus mortuum esse Christum,* & ex huius virtute datam omnibus absolute gratiam sufficientem. lib. 2. citato à c. 19. ad vltimè libri finem, de quo V. *Theses apologeticas §. 1.* Eadem constantia quã Christum pro omnibus mortuum, pro omnium etiam salute orasse profitemur: agnoscimus enim & audimus cum alijs Patribus inclamantem Athanasium

lib. de Incarnat. Christi contra Apollinarum In eo (cum Patri Christus commendat spiritum suum) omnes homines apud Patrem deponit ac commendat. Nec his repugnat D. Augustinus in c. 17. Ioan. vt summum enim ibi docet, Christum ibidem, cum singularem erga Apostolos declararet affectum, pro his peculiariter, & non pro reprobis orasse salute. Quamquam nec hoc ille intendit, cum oppositum pateat ex cap. citat. v. 20. & 22. vbi Christus rogat vt omnes fideles simili vnitatem coniungantur Patri æterno, quã ipse hinc articulum copulatur. Quòd si verò constat Christum pro omnibus fidelibus sub ratione predictã orasse: ne quidem verosimile est D. Thomam nobis repugnare, præsertim cum apertè testetur. 1. Deum velle omnes homines saluos fieri. 2. pro omnibus esse mortuum. 3. dari omnibus ex Christi meritis gratiam sufficientem ad salutem, vt in Thesibus demonstrarum est: si enim admittat mortem pro omnibus à Christo toleratam, quã est efficacissimum orandi genus; quid ni & pro omnium salute orasse, prout pluribus locis innuit Scripturæ? Quæ in oppositum vrgent Ianseniani, tantum probant Christum non efficaciter pro omnium salute orasse, vt manifestè colligitur ex corpore articuli, vbi dicitur: *Ideo omnis absoluta voluntas Christi, etiam humana, fuit impleta, quia fuit Deo conformis: & per consequens omnis eius oratio fuit exaudita.* Nempe absoluta & efficax, de quã solã hæc agit D. Thomas; quod non obstat quò minus ineffaciter pro omnibus orarit.

III. DE GRATIA SUFFICIENTE.

D icunt auxilio suo sufficienti nihil omnino S. Thomam auxiliari causæ nostræ: Nos enim auxilium plenum & sufficiens dari contendimus: S. Thomas verò & Thomiste, præter auxilium illud sufficiens, requirunt efficax, quod non tantum det posse, sed operari; & hoc euidenter sequitur ex physica prædeterminatione. pag. 53.

RESP. Non minus D. Thomam, quam innumeròs SS. Patres & Scholasticos per tot sæcula (de quo non laborant Ianseniani) nobis in hac causã suffragari, arguunt hæc quæ ille habet I. 2. q. 106. ar. 2. ad 2. vbi ait 1. eum, qui post acceptam noui testamenti gratiam peccat, esse maiori pœnã dignum. 2. maioribus beneficiis